

Harmonický domov a cesta k němu

Přemýšlím, jak dlouho se s Kiarou známe. Čtyři roky? Pět let? Poprvé jsme se potkaly pár desítek kilometrů za Prahou v místě, kterému se říká u sv. Donáta, kde jsme každou čtvrtinu roku společně s výtvarnicí Vladkou Jiráskovou pořádaly oslavy přírodních svátků. Nyní Kiaře vychází kniha s názvem *Domov pro tělo i duši* a já mám velkou radost, že jí mohu od srdce poblahopřát.

Co tě tehdy na místo u sv. Donáta, kde probíhala oslava letního slunovratu, přivedlo? A co jsi tehdy prožívala?

Na jaře roku 2014 jsem se odstěhovala z Prahy na venkov a o prvním letním dni, 21. června, jsem chtěla jít na nějaké zajímavé místo v kraji, kde žiju. Vůbec jsem však nevěděla kam. Vzala jsem si na pomoc knihu *Esoterické Čechy, Morava a Slezsko* a otevřela ji na místě, kde se píše o soše svatého Donáta. Když jsem na mapě zjistila, že je to od místa, kde bydlím, jen pár kilometrů, bylo rozhodnuto. Během chvíle jsem vyrazila. Bylo mi divné, že po celkem klidné polní cestě jde tolik

lidí, a tak jsem se jedné mladé rodiny zeptala, kam procesí směřuje. Prý na nějaký rituál. Potěšilo mě, že tam tedy nebudu sama. Přišla jsem náhodou úplně přesně, v době, kdy rituál začal.

V té době jsem prožívala velký životní restart. Po téměř padesáti letech života v Praze jsem se odstěhovala na vesnici. Svým dospělým synům jsem nechala pražský byt a pronajala si malou garsonku ve vesnici u Říčan. Všechno pro mě bylo nové, i když jsem do Prahy pořád dojížděla. Jednak kvůli práci, jednak uvařit a uklidit synům, aby na domácnost ze začátku nebyli sami.

Pak jsme se vídaly letmo zhruba každého čtvrt roku. S Vladkou Jiráskovou, se kterou jsme vedly přírodní slavnosti, jsme si tě hned všimly. Brzy jsme zjistily, že nás k sobě přitahuje cosi společného. Moc nás taky potěšilo, když jsi svolila, že se do rituálů zapojíš a staneš se průvodcem. Jak jsi to tenkrát vnímala ty? Na rituály jsem chodila moc ráda. Scházelo se tam a stále schází společenství lidí, které spojuje láska, úcta a respekt k přírodě, k živlům, lidské duši, k práci na sobě. Našla jsem tu mnoho přátel, kteří se zajímají o ekologii, byliny, přechodové rituály. V novém bydlišti na vesnici jsem

Renáta Kiara
Vargová

nikoho neznala a při rituálech jsem měla pocit, že lidé k sobě mají hodně blízko. A pak mě bavil samotný proces, rituál s ohněm, vůněmi bylin, bubnováním, prociťováním těla, s naladěním na přírodu. Dobrodružná byla i celkem dlouhá pěší cesta ke svatému Donátovi, za šera s lucerničkami, v zimě s ošlehanými tvářemi od větru. Vždycky mi bylo dobře na duši i těle, proto jsem chodila pravidelně.

Když jste mi s Vladkou nabídly, jestli bych s vámi chtěla rituál vést, nejdřív jsem se lekla, že to nebudu umět, že budu mít trému. Na druhou stranu mě to hodně lákalo, takže jsem souhlasila. Na první společný rituál jsem se dost připravovala, byla jsem nervózní, ale nervozita rychle přešla a připadalo mi, že mě unáší jakýsi proud, kterému je potřeba se odevzdat, a že všechno dobře dopadne. A tak se také stalo. Od té doby jsem se naučila víc pracovat s intuicí a žít v přítomném okamžiku, a většinou už cítím, co a jak mám dělat, aniž musím něco vymýšlet.

Uvažovala jsi v té době o napsání knihy? Myslím, že jsi tehdy bydlela provizorně, ale neměla jsem dojem, že ti to vadí. Kdy a jak přišlo rozhodnutí pořídít si dům, přičemž prostředků k dosažení cíle jsi příliš neměla?

O napsání knihy jsem uvažovala, ale neušila jsem, že bude o stavbě mého domu. Všechno souvisí se vším, a pokud se člověk oddá proudu života, poměrně rychle se všechno mění. Bydlela jsem v pronájmu v domě s dvaceti dalšími nájemníky a jejich rodinami. Zároveň jsem nedaleko měla zahradu s malou chatičkou po dědovi, kde jsme trávili s dětmi prázdniny. Bydlet se v ní ovšem nedalo. V zahradě jsem trávila hodně času a v chladných dnech chodila přespávat do garsonky.

Když jsem opustila Prahu, začala jsem víc vnímat zvuky přírody, hledala tiché mýtiny v lese, abych mohla lépe slyšet svůj vnitřní hlas. Celkově jsem se zjemnila a ztišila a postupně mi začaly stále více vadit zvuky civilizace v pronajatém bytě – ustavičné bouchání vchodových dveří, hlasité hádky od sousedů, štěkání psů zavřených celé dny v bytech, když jejich majitelé byli v práci. Noční křik opilců, ruch aut z hlavní silnice. Když jsem se dozvěděla, že nedaleko domu se bude brzy stavět supermarket, bylo jasné, že tam nevydržím. Do Prahy jsem se vrátit nechtěla a vůbec jsem nevěděla, co si počnu. Tolik jsem milovala tu tichou zahradu s chatičkou a toužila být pořád tam. Uvažovala jsem o zateplení a vybudování koupelny, ale chata tam stála od šedesátých let minulého století, byla napadená červotočem a dřevěné prvky byly prohnílé. Tak jsem se prostě jednoho dne rozhodla, že si místo ní postavím malý dřevěný dům.

Co všechno pro tebe stavba domu znamenala? Mám na mysli především v duchovní rovině. Když se žena rozhodne postavit si dům, musí to něco podstatného znamenat.

Řekla bych, že stavba mě naučila především být ve své vlastní síle. Když po něčem toužím, musím pro to prostě udělat maximum i za cenu dočasné ztráty pohodlí. Pochopila jsem, že neexistuje slovo „nejde“. Všechno jde, ale je potřeba změnit úhel pohledu, požadavky, přehodnotit své nastavení tak, aby se člověk vešel do daných podmínek a okolností. Uvedu příklad. Místo, kde jsem stavěla, není dostupné pro nákladní auta, natož pro těžkou techniku. Cesta k domu vede starou úzkou březovou alejí.

Většina dodavatelů staveb mi řekla, že tam dům postavit nejde. Musela jsem tedy najít lidi, kteří budou ochotni dřevostavbu dělat ručně. Přes známé jsem našla menší firmu, pro kterou ovšem pracovali nezodpovědní a neprofesionální zaměstnanci, kteří se často měnili. Stále jsem se musela přizpůsobovat novým podmínkám a hledat řešení. Do té doby jsem nic takového nikdy nedělala, protože starému domu v Praze, kde jsem dříve se syny bydlela, vládla pevnou rukou moje máma. Asi mi tak vadilo, že musím žít v jejím stínu, že jsem vynaložila veškeré úsilí, abych se nejprve odsunula z jejího vlivu a pak si vybudovala vlastní hnízdo, jestli se to tak dá nazvat.

Co bylo při tak zásadním kroku, jako je stavba domu, nejtěžší? Věřila sis, že to vládneš? Měla jsi ještě v někom oporu, nebo zůstala na všechno úplně sama? Měla jsi pochybnosti, případně jak jsi tyto pochybnosti zvládala?

Vůbec jsem tak neuvažovala, jestli to zvládnu, nebo ne. Provázelo mě čiré zoufalství, že nemám místo k životu, kde bych byla šťastná, a jako jedinou možnost jsem vybudování vlastního domu. Začala jsem nejjednodušší variantou. Myslela jsem, že si pořídím mobilhome, ale když jsem se na jeden jela podívat a viděla, že je to v podstatě taková plastová buňka, v níž mi vůbec není dobře, jsem nápad hned zavrhla. Oporu jsem měla zejména v synech, ti mi fandili a pomáhali, jak mohli, ale studovali a měli svých starostí dost. Máma se zlobila, že jsem nezůstala v Praze, a nemluvila se mnou. Táta už nežije a sourozence nemám. Podporovali mě kamarádi, známí, bývalý přítel. V důležitých momentech jsem se však musela vždy rozhodovat sama. Nedovedla jsem si představit, že bych se vzdala.

Čím jsi začala? Co všechno ses musela kvůli stavbě naučit? Co jsi dělala první a co už jsi uměla z předešlých let?

Nejdřív jsem si dům a jeho dispozice namalovala na papír. Pak jsem se šla zeptat na stavební úřad, co všechno potřebuju k povolení stavby. Bylo toho strašně moc... Neuměla jsem z této oblasti vůbec nic, všechno jsem se učila za pochodu. Neměla jsem dost peněz, abych zaplatila projektanta, takže mi pomáhala Tereza, synova přítelkyně, která studovala architekturu a stavbu i její projektování pojala jako ročníkovou praxi.

Co se týče práce kolem stavby, všechno jsem dělala poprvé. Z předešlých let jsem měla zkušenosti s prací marketingové redaktorky, což mi pomohlo rychle se zorientovat, hledat informace a nevzdávat se, dokud nebude daná věc vyřešená. Také jsem pracovala v public relations a zajišťovala tiskové konference. Díky těmto zkušenostem jsem sestavovala časové harmonogramy stavebních prací a zajišťovala řemeslníky nebo stavební týmy. Při plánování pokládky dlaždic v koupelně jsem využívala excelové tabulky. Hodně jsem se dívala na internet, především na diskuse o zkušenostech s různými materiály nebo technologickými celky, například solárního systému. Od začátku jsem věděla, že dům by měl být z přírodních materiálů, sluníčko bude ohřívat vodu, odpadní vody budu třídřit, bioodpad kompostovat. Zkrátka chtěla jsem žít uprostřed přírody v souladu s ní a tomu jsem podřídila všechno.

Jsem si jistá, že mi vesmír pomáhal, jak mohl, neviditelná ruka vedla mé kroky, abych se dostala k cíli, i když jsem mockrát upadla. V březnu jsem se rozhodla, že začnu stavět, v červnu jsem měla stavební povolení a na Vánoce téhož roku jsem už bydlela ve svém, byť ne ve zcela hotovém domově. Kdybych to neprožila, nevěřila bych, že se to dá zvládnout.

Jistě ti budování domova přinášelo i radost. Co tě nejvíce těšilo?

Nejvíce mě potěšilo stavební povolení. Když jsem si ho na stavebním úřadě vyzvedla, sedla jsem do auta a brečela dojetím. Pak jsem taky včas sehnala mobilní záchody, sestřenic s rodinou mi pomohla porazit vysokou břízu. A taky jsem se nedala a vymohla u stavebníků, aby se drželi stavebních plánů. A taky že jsem tehdejší stavebníky nakonec nepustila na vnitřní práce a sháněla místní firmy, že zmizelo pozinkované okno na výlez na střechu, že jsem se zbavila odpadu ze staveniště, že mi truhláři udělali tak krásné schody, že mi svatý Martin přivezl okna a dveře, že mi kamarádi pomohli udělat sádrokartony, že mi moje děti pomáhaly, jak mohly, že se stavba stihla udělat tak, že jsem v ní za půl roku mohla bydlet, že jsem získala kolaudaci hned napoprvé, že jsem se sem přihlásila k trvalému pobytu, že jsem sama vybudovala zahradu a jezírko, že jsem to vydržela ve zdraví a nikdy se nevzdala. Bylo toho hodně, každý okamžik, kdy se stavba posunula, mi přinášel mnoho radosti.

V knize *Domov pro tělo i duši* popisuje své prožitky, ale dáváš i praktické návody spojené se stavbou. V čem vidíš největší užitek tvých sdělení?

Všechny moje prožitky jsou zcela autentické, neplánované, prožívala jsem je tak, jak je zápolení se stavbou přinášelo. V knize *Poselství od protinožců* popisuje americká lékařka a spisovatelka Marlo Morgan, že když putovali pouští a toužili po vodě, museli se vodou stát. Znamenalo to ji tak intenzivně vnímat, prožívat, že se nakonec objevila oáza. Když jsem knihu četla, moc jsem nechápala, co to znamená, ale stavba mě naučila, že když stavím, musím se stát stavbou. Být její součástí každý den – sledovat postupy, procesy, materiály, počasí, řemeslníky, uklízet, plánovat, měnit, dávat do souladu s projektem, vyhodnocovat, děkovat.

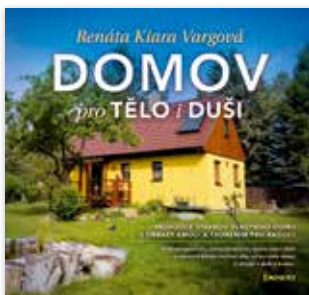

Jsem naprostá amatérka, všechno jsem si musela zkusit a všechno bylo poprvé. Moje rady spojené se stavbou vycházejí z praktických zkušeností, které člověk nezíská, protože je v každodenním životě nepotřebuje. Stavební dozor by měl všechno ohlídat a ošetřit, ale já ho neměla...

Kniha se mi moc líbí a nejspíš tě nyní bude následovat víc žen, protože „příklady táhnou“. Pro jaké ženy píšeš? Máš představu, jaký typ ženy se pustí do stavitelské práce, která je spíš doménou mužů?

Znám ve svém okolí několik žen, které se pustily samy přinejmenším do přestavby domu nebo rozsáhlé rekonstrukce bytu, neřekla bych, že se jedná o doménu mužů. Dovedu si představit, že do stavby se pustí spíše ženy, které jsou zvyklé poradit si v každé situaci, ať už z dětmi, prací, autem, domácností. Pak určité ženy, které nechťejí žít v nájmu, přejí si mít svůj domov s vlastní zahradou, jsou třeba rozvedené nebo jejich partner netouží po tom, aby stavěl dům. Je potřeba zdůraznit, že stavbou domu nic nekončí, o dům je potřeba pečovat v průběhu celého roku, udržovat studnu i odpadní vody, čistit okapy od listí, provádět údržbu komína, sekát trávník, pečovat o stromy a květiny, zajistit dostatek dřeva nebo jiného topení na zimu, vyvážet popelnici, natírat plot, v zimě odhazovat sníh. Tahle každodenní péče ovšem přináší sladké plody v podobě soukromí, klidu, vyběhnutí na zahradu, kdykoli si vzpomeneš, pozorování hvězdného nebe z houpací sítě, sbírání všech možných plodů.

Dům máš hotový a jistě si ho užíváš. I kniha je už napsaná a právě vychází. Čemu se budeš věnovat dál?

To kdybych věděla! Nijak moc neplánuju, učím se žít přítomným okamžikem a přijímám to, co přichází. Na druhou stranu je potřeba dívat se na svět reálně a je nutné se přinejmenším uživit. Několik let jsem pracovala z domu, což mi umožnilo ohlídat stavbu, ale cítím, že mi chybějí sociální kontakty, spolupracovníci, kolegové, dobrý pocit ze společně udělané práce. Problém je, že redaktorů a novinářů asi víc, než současný trh potřebuje. V roli zaměstnance je naše práce velmi často podřízena buď zájmům vlastníků, politiků, nebo inzerentů.

Kromě toho mi připadá, že jsou na zaměstnance kladeny až nesmyslné požadavky. Byla jsem na několika výběrových řízeních a vypadalo to, že shánějí supermana, který bude nejen psát, ale také shánět peníze na projekty, dělat účetnictví, marketing, webové stránky, obsluhovat firemní sociální síť a tu a tam uvařit kávu nebo skočit pro oběd. A po padesátce žena asi takzvanou holkou pro všechno v zaměstnání být nechce. Ráda bych šla do práce,

třeba i na částečný úvazek, která by mě bavila, kam bych se těšila, nebyla z ní vyčerpaná a přinášela by i užitek ostatním.

V osobní rovině se stále učím pracovat se sebehodnotou, s nastavováním zdravých hranic, zaměřuji se na harmonizaci vnitřního muže a vnitřní ženy, na opečování vnitřního dítěte. Důležitá je pro mě také oblast vztahů, aby fungovaly v rodině i mimo ni. Zvláštní kapitolou jsou pro mě vztahy s muži. Dvakrát jsem byla vdaná, měla dva delší vztahy, ovšem byly to vztahy takzvaně závislé, nevědomé většinou.

Nedávno zesnulá Ivana Valová psala na Facebook, když už cítila, že odchází do světla, rekapitulaci svého života. Napsala

mimo jiné: „Mrzí mě jen jedna věc – že jsem nezažila vědomý partnerský vztah. Kde by každý sám došel do stavu své celistvosti, kde se není čeho bát. Kde bychom se na sebe podívali a nemuseli si nic říkat. Protože bychom vše viděli v očích toho druhého – jeho minulost a zranění a jakékoli informace.“

Přesně takový vztah bych si přála prožít. A cestovat s mužem po energeticky silných místech Země a posilovat je spojením mužsko-ženského principu.

Co bys ještě sdělila čtenářům?

Následujte své pocity. Nenechte si namluvit a nedělejte nic, čím byste šli proti sobě. Četla jsem hezkou větu: „Nenarodili jsme se proto, abychom plnili očekávání ostatních, ale abychom žili plán své duše a byli šťastní.“ Je krásná a velmi výstižná. Žít podle toho v každém okamžiku je mnohem složitější.

Osobně cítím poměrně špatně, že komunikace mezi lidmi se přesouvá především do virtuálního světa. Chtěla bych říct: Lidi, pojďme si spolu povídat, vyprávět si příběhy, smát se, dotýkat se, dívat se vzájemně do očí, sdílet osobní zkušenosti. Vždyť život není jen klikání a čas strávený on-line. Pojďme do přírody, válet sudy v trávě, vylézt na strom, skočit nazí do vody!

Také bych možná vzkázala: Nebojte se dělat věci jinak. Dívejte se na sebe, na známé věci a lidi novým úhlem pohledu. Mě v této souvislosti oslovil v jednom rozhovoru pro REGENERACI Libor Malý, který řekl, že pokud člověk dělá něco upřímně a nezištně pro druhé nebo pro planetu Zemi a nemá z toho materiální příjem, vesmír ho nikdy nenechá zchudnout. A tak to zkouším, praktikuji, s láskou, vírou a úctou k sobě i okolnímu světu. A když jsem postavila dům, dovolím si teď být chvíli pro změnu dětsky naivní.

Pavčina BRZÁKOVÁ